5 BANI EXEMPLARUL.—ANUL XXXIV. — N-rul 292 **Ediția de dimineață** VINERI 21 (3) OCTOMBRIE 1916

ABONAMENTE
ROMÂNIA: Lei 4,65 | 9,15 | 18.— — 3 luni | 6 luni | Un an
STRĂINĂTATE: Lei 10.- | 20.- | 40.-

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMĂ STIRI DIN LUMEA ÎNTREAGĂ
TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
Redacția și Administrația: București, str. Brezoianu, 11

Directori: VIRGIL N. DĂRĂSCU și STELIAN POPESCU

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

Ziarul „UNIVERSUL" Onor Biblioteca Centrală IAȘI Gr.

URMARIM PE INAMIC IN VALEA JIULUI

Am mai luat 612 prizonieri, între cari 6 ofiteri și mult material

BOALA PRINȚULUI MIRCEA

— Buletin medical —

Starea A. S. R. Principelui Mircea se menține aproape aceiași ca eri. Noaptea a fost mai liniștită. T. S. 39,7. Pulsul 120. T. D. 38,7. Pulsul 90. Slăbiciunea inimei persistă.

19 Octombrie, 1916. *Dr. E. Romalo; dr. I. Mamulea.*

MARELE CARTIER GENERAL

Comunicat oficial No. 66

Din 19 Oct. 1916, ora 7 dim.

FRONTUL de NORD și NORD-VEST

Dela Tulgheș la Tabla-Buții, nimic nou.

La Bratocea, Predeluș, mici acțiuni.

In valea Prahovei, s'a respins un atac inamic la Unghia-Mare. Lupta în curs la flancul stîng.

La Dragoslavele, am progresat la aripa stîngă și am luat 36 prizonieri.

Pe stînga Oltului, lupta urmează violent.

La Jiu, urmărirea inamicului continuă fără preget. I s'au luat încă 6 ofițeri și 606 oameni de trupă prizonieri, precum și mult material.

Frontul de Sud

Situația neschimbată.

Colonelul Lolescu

Ca o statue de piatră, simbol al credinței care-i încălzea sufletul, sta neclintit în creerul munților *colonelul Lolescu*. Sfida nepăsător viforul de gloanțe și ploaia obuzelor nu-l putea clinti din loc. Sufletul lui vibra în fiecare ostaș și toți ostașii cu mulțimile lor energii și credințe pulsau în inima lui.

Nici odată n'a vrut să creadă că inamicul ar putea fi mai presus de el și de regimentul lui. Niciodată nu s'a gîndit că un glonte ar fi în stare să sfărîme stînca de granit a credinței care-i încălzea sufletul.

Și de aceea el n'a cunoscut adăpostul, n'a vrut să știe de retragere. Împins de tăria încrederei sale, el se apropia cu o îndrăzneală oarbă de inamic, îl sfida în față și-l certa cu ploaia de foc a miilor de oțele cari scăpărau fără întrerupere în mîinile vînjoase ale flăcăilor din regimentul lui.

Uitase că are un trup, care nu va putea să înfrunte pînă la sfîrșit capriciile oțelelor. El nu trăia de cît prin *idealul* care ardea cu putere de flacără nestinsă în ochii lui. Se trezise în vinele lui tot acel prisos de străbună vitejie, care purta în alte timpuri pe întemeietorii și apărătorii acestui scump pămînt spre glorie. Inviase în el șirag de eroi cari n'au cunoscut niciodată înfrîngerea, pe cari nu i-a înfiorat niciodată moartea și cari i-au lăsat moștenire tot ce au avut ei mai scump: *pămîntul pe care s'au născut, țara pe care au apărat-o și au adăpat-o cu sîngele lor sînge.*

Era erou născut din eroi.

Blînd și bun cu ostașii lui, aceștia îl iubeau mai mult de cît pe un părinte. Iar cînd el le da ordin de atac, ei se ridicau cu toții ca o furtună, care risipea într'o clipă rîndurile dușmanilor.

Într'o noapte venise vremea să facă o supremă sforțare. Soldații lui erau mai puțini și mulți din ofițeri fuseseră scoși din rînduri. Colonelul fără a ezita se puse în fruntea „băeților săi" și porni vijelios la atac. Dușmanii începură să bată în retragere; colonelul mergea înainte, sfidînd moartea. De undeva scăpăra o mitralieră; sunetul ei părea sinistru ca și cum ar fi pîrîit oasele Morții care-și pîndea din ascunziș prada, voind să se răzbune contra aceluia care o sfidase atîta vreme. O clipă colonelul se opri, în fruntea lui simți o arsură care-l făcu să se clatine. Pămîntul se învîrtea cu el, eroul se prăbuși căzînd ca un stejar lovit de trăsnet. Făcu cu mîna un semn înainte, „băeții" lui l'au înțeles: în clipa următoare mitraliera ucigașă fu smulsă din mîna vrăjmașului și terenul fu curățit de dușmani.

După cîteva ore colonelul Lolescu a închis ochii pentru totdeauna. In fața sicriului așezat în mijlocul unei biserici, ostașii defilau lăcrămînd și sărutau cu smerenie mîna mortului, iar femeile îngenuchiau și se rugau plîngînd pentru sufletul lui, presărîndu-i flori pe piept.

El sta senin în mij'ocul celor ce-l înconjurau. Și dacă glontele ucigaș nu și-ar fi lăsat urma lui roșie pe fruntea croului, nimeni n'ar fi crezut că-i mort. Fusese atît de mare, purtase în sufletul lui atîta credință, încît părea și acum uriașul, în care pulsa nădejdea înfrigurată a unei țări.

Priveam chipul lui cu admirație, cu gelozie chiar. Murise atît de frumos! Căzuse în munții cari puneau hotar între frați, se prăbușise ca un stejar sub cuțele sfinte ale drapelului, pe care-l cinstise cu evlavie și-și dăduse cel mai prețios obol idealului, care însuflețește un neam întreg.

Ca mîine el va învia și va fi atunci mai mare, mai puternic, mai uriaș de cît a fost. Pe osemintele lui se va ridica frumoasa țară de mîine, patria tuturor românilor, iar din sîngele lui se va plămădi și se va oțeli fericitul neam românesc de mîine. El va trăi prin cei ce vor veni, va străluci plin de viață pe paginile de aur ale istoriei noastre, pe care o vor citi cu evlavie generațiile viitoare.

Dar și pînă atunci el va continua să trăiască în inimile „băeților" de cari s'a despărțit. Aceștia vor lupta așa cum i-a învățat el, eroic, vor răzbuna pe șeful lor iubit și vor duce la biruință steagul căzut din mîinile lui.

Pentru cei cari nu și-au oțelit pe deplin sufletul, el va fi un perpetuu îndemn de încurajare, pentru cei viteji el va rămîne pilda frumoasă a eroismului dus pînă la extaz și a desăvîrșirei jertfiri de sine, iar țara și națiunea îi vor păstra pentru toate timpurile recunoscătoare.

In veci pomenirea lui.

Solus

Noul prim-ministru austriac

Paris, 14 (întîrziată). — Se consideră ca sigură numirea d-lui Koerber ca președinte al consiliului de miniștrii austriac, care totuși nu ar accepta puterea decît în oarecari condițiuni.

El reprezintă elementele pangermaniste cu desăvîrșire devotate Germaniei și contelui Tisza. Această numire ar însemna dar că Austria este mai mult ca oricînd sub dominația germană. (Ag. Radio).

Războiul nostru

Situația României

Paris 14, *(întîrziată).* — *După o telegramă din Londra, d. Asquith a făcut eri la Camera comunelor următoarele declarațiuni asupra situației Rominiei: „Nu cred să se poată spune pentru moment altceva decît că situația Rominiei este privită ca foarte neliniștitoare de către Anglia și Franța, care continuă să ia toate măsurile posibile spre a veni în ajutorul viteților noștri camarazi romîni în lupta admirabilă pe care o susțin. Aceste măsuri au fost hotărîte între Franța, Anglia, Rusia și Italia, pentru ca fiecare să facă tot ce-i stă în putere spre a ajuta Romînia" (A. Radio).*

Primarul Londrei și România

Londra, 19. — *Primarul Londrei făcînd un apel pentru fondurile de ajutor ce se vor trimete României, publică scrisoarea următoare a lordului Roosbery, fost prim-ministru și președinte al administrației fondurilor:*

„Trebue să simțim toți o mare simpatie pentru România și să ardem de dorința de a-i veni în ajutor în momentul cînd dușmanul încearcă un atac atît de violent în contra ei.

„Românii sunt din ilustra rasă romană, ei luptă ca să libereze pe frații lor de rasă, de sub jugul străin; nu ne îndoim, că întreaga Anglie va da un frumos răspuns acestui apel".

(Reuter).

Presa engleză și România

Londra, 15. — Într'un articol de fond intitulat „Verdun și Cernavoda" ziarul englez Manchester Guardin spune că victoria germanilor în Dobrogea ori cît de mare ar fi fost nu are de cît o mică importanță, pe lîngă înfrîngerea germanilor la Verdun. Romînia suferă lovitura pe care ori și ce armată trebue să o sufere, atunci cînd e expusă, pentru prima dată condițiunilor extraordinare unui război modern. Experiențe ciștigate în ultimii 2 ani arată că războiul modern este cu totul altfel de cum se credea pînă acum.

Nu trebue uitat faptul că planul lui Mackensen, cu toate că este strălucit, este foarte riscat. Faptul că sosesc în aceeași zi și știri bune și rele arată că ori ce succes obțin germanii pe frontul de est trebue să-l plătească în altă parte. Victoria germanilor în Dobrogea și înfrîngerea lor la Verdun sunt două fapte, cari au o legătură între ele și este foarte probabil că Verdunul nu este singurul punct slab în linia germanilor din Franța.

(A. T. E.)

Comentariile presei franceze

Paris, 12.— Ziarele consideră căderea Constanței ca regretabilă; ele socotesc că această pierdere va îngreuia situația defensivă a Bulgariei și se felicită în același timp că această știre e compensată prin rezistența fericită în Carpați unde oprirea inamicului anihilează importanța luării Constanței.

„Le Gaulois" spune: Să nu ne lăsăm impresionați de avansarea lui Mackensen, al cărei efect moral unită cu propaganda ce se va grăbi s'o facă Germania sunt mai regretabile decît influența ce ar putea-o avea asupra operațiunilor militare, în general.

(Havas)

Victoria franceză dela Verdun un răspuns la ofensiva lui Mackensen

Londra, 13 (întîrziată). — Corespondentul din Paris al ziarului „Daily Telegraph" exprimă părerea întregei prese engleze, zicînd că „înfrîngerea germanilor la Verdun nu este numai un succes local al francezilor, dar o lovitură de cea mai mare importanță. Aceasta probează că Aliații sunt destul de tari ca să dea lovituri formidabile pe Meusa, cît și pe Somme. In acelaș timp este o bună dovadă că inamicul a fost constrîns să slăbească în mod considerabil frontul acesta spre a putea lupta în alte părți. Mai departe, această ivctorie este o contra-lovitură admirabilă în contra ofensivei lui Mackensen la Constanța. Lovitura dată de francezi nu va rămîne fără urmări.

(A. T. E.).

Căzuți pe câmpul de onoare

Sub-locot. de rezervă
Marin C. Păunescu
din reg. 3 Olt

Sub-locotenent
Gh. Constantinescu
din reg. 43 infanterie

Locotenent
Alex. Rădulescu
din artilerie

Locotenent
Emil I. Brașoveanu
din reg. 78 infanterie

Importantele declarații ale lui sir Grey

O privire retrospectivă.—Pace neturburată în viitor

Condițiunile de pace trebuesc formulate de toți Aliații

Londra, 11. — Sir Grey, vorbind la Asociațiunea Presei Străine din Londra, a spus:

„S'au rostit în toamna asta multe discursuri importante; cel dintîi de d. Briand la Camera franceză; apoi a fost interviewul lui Lloyd George; al treilea discurs a fost rostit de lordul Asquith la Camera Comunelor și al patrulea a fost un comunicat oficial al ministerului de interne din Rusia.

Toate au adus la cunoștința lumei sentimentele Aliaților și subscriu și eu acum, cu totul, la declarațiile ce conțineau.

Nu voiu vorbi de condițiunile de pace, fiindcă trebue să fie formulate de toți Aliații împreună, iar nu separat; voiu vorbi numai de scopul general ce Aliații își propun să-l atingă.

Germania a provocat războiul

Mulți vor spune: „La ce nevoe să revenim asupra unor chestiuni vechi pe cari le cunoaște toată lumea?" Voiu răspunde: Nu e niciodată prea des, fiindcă ele sunt în legătură cu condițiunile păcii.

Oamenii de stat ai Germaniei vorbesc de pace, declarînd că Germania trebue să aibă chezășii împotriva reînoirei agresiunilor cărora pretinde că le-a fost victimă. Ar fi fost logic dacă ea ar fi fost, în realitate, victimă a acelor agresiuni, dar tocmai fiindcă ea a impus Europei războiul, incumbă Aliaților să se asigure de chezășii pentru viitor.

Nimeni nu s'a gîndit să atace Germania, dar, spre a-și justifica teza că războiul îi s'a impus, ea susține că Rusia a fost cea dintîi putere care a mobilizat.

Or, Rusia n'a mobilizat decît cînd Germania a refuzat conferința propusă, cînd Germania și decretase ordinul de mobilizare și cînd știrea aceasta a fost telegrafiată la Petrograd.

Era repetarea celor petrecute în 1870. Germania luase toate dispozițiunile prielnice la război și apoi o manevră ce tindea să provoace altă țară oarecare de a lua măsuri defensive, spre a pretinde, în urmă, că măsurile acelea constituc un ultimatum și fac de neînlăturat războiul.

Cine a căutat pricină?

Acelaș sistem cu invazia Belgiei. Germania își construise toate rețelele de căi ferate strategice în vederea acestui scop; statul ei major pregătise planul de atac, trecînd prin Belgia, fiindcă — pretinde ea — toate celelalte națiuni aveau intenția s'o atace prin Belgia.

Aș dori ca un tribunal independent și nepărtinitor să poată examina validitatea acestor declarațiuni: că mobilizarea rusă a fost o măsură agresivă, nu de apărare; că altă putere de cît Germania meditase să atace prin Belgia.

Cînd patru puteri propun o conferință și a cincea o respinge, oare cele patru puteri cari propun conferința impun războiul sau puterea care o refuză?

Impăratul Rusiei a propus referirea la tribunalul de la Haga. Cînd un suveran face astfel de propunere și altul nu ține seamă de ea, cine e acela care impune războiul?

In ajunul chiar al războiului, Franța își ia angajamentul să respecte neutralitatea Belgiei; dacă Germania o respecta, noi am fost acela cari ceruserăm acest angajament; așa fiind, cine e răspunzător de violarea neutralității Belgiei?

Biruința Aliaților în folosul generațiilor viitoare

Zilele astea chiar, kronprințul german, prin pana unui corespondent american, deplîngea pierderile victilor omenești, prieinuite de război.

Da, și, fiindcă noi știam ce suferințe, ce mizerii aduce războiul cu sine, am făcut toate sforțările ca să împiedicăm în 1914 războiul, și, fiindcă știm, printr'o teribilă experiență, cari sunt rezultatele acestui război, suntem hotărîți să nu-l terminăm [illegible] nu se vor fi luat toate măsurile posibile ca generațiile viitoare [illegible] să fie expuse și ele unui asemenea flagel.

In lupta aceasta noi punem toate resursele, toată munca noastră, și, acum, după ce am avut timpul să echipăm și deprindem mari armate, contribuim, deasemenea, și cu sîngele cel mai bun al națiunei și ne vărsăm sîngele împreună cu Aliații, stimulați, cum suntem, de energia ce toți desfășoară în apărarea țărei lor respective.

Vărsăm acest sînge fiindcă știm că: cauza noastră e cauza tuturor și că, pentru viitor, vom rămîne în picioare sau vom cădea împreună, fără a ne despărți unul de altul, fiindcă simțim că unirea e neapărat necesară pentru repurtarea victoriei și asigurarea existenței și prosperității noastre în viitor.

Hotărîrea noastră e de a merge pînă la capăt cu Aliații noștri, și am încrederea că, după război, amintirea curajului ce desfășurăm în comun și care ne face să trecem împreună prin atîtea încercări în mersul spre biruință va constitui legătura veșnică a aliaților de simpatie între popoarele și guvernele lor.

Opera neutrilor

Acum permiteți-mi o vorbă asupra altui subiect. Să cugetăm la viitor. Ce vor putea face neutrii după război?

Unui corespondent care mi-a scris asupra acestui subiect i-am răspuns: Cea mai bună operă pentru neutri, în timpul de față, e să se silească să împiedice reînoirea unui asemenea război.

Dacă neamurile ar fi fost unite în Iulie 1914 și ar fi procedat cu hotărîre și promptitudine în cererea ca să se supue conflictul unei conferinți sau tribunalului de la Haga și ca tratatul de neutralitate a Belgiei să fie observat, n'ar fi fost război.

Nu te poți aștepta ca beligeranții să-și piardă prea mult vremea gîndindu-se ce ar putea fi, odată victoria obținută, dar neutrii nu sunt în aceeași situație.

Constat că nu numai președintele Wilson, dar și Hugues, candidat la președinție, patronează o ligă al cărei obiect e nu să intervie, ci să întemeieze, după război, o Asociație internațională, al cărei rol să fie asigurarea păcii în viitor.

Nu trebue să ne facem iluzii asupra scopului practic al acestei ligi, dar trebue să dorim ca toate puterile să fie puse în putință de a face să se respecte pacea în lumea întreagă".

(Reuter).

Când se dă alarma, nu stați pe străzi sau în curți, ci intrați în case, ganguri sau pivnițe, ca să nu vă primejduiți viața.

Barbariile germanilor față de prizonieri

Londra, 14. — Ziarul Times relevînd într'un articol de fond raportul asupra epidemiei de febră tifoidă la Gardelegen spune că este greu să-ți păstrezi liniștea scriind despre ororile destăinuite în acest raport. Nu există nici o scuză pentru brutalitatea germanilor cari dirijau această tabără, nici pentru neglijența lor nerușinoasă, nici pentru suferințele intense pe cari le-au făcut să le suporte nenorociții internați.

Atrocități de acest fel vor rămîne pentru veci ca un exemplu al lipsei de umanitate a germanilor. Sperăm că națiunile neutrale vor nota faptul că printre beligeranți singură Germania a fost capabilă de a produce astfel de tragedii ca la Wittemberg și Gardelegen. Neutrii vor putea trage din aceste fapte revelatoare, ceea ce însemnează acest război pentru umanitate.

Ziarul Daily Telegraph spune: Trebue relevat faptul că acești prizonieri nu erau criminali ci numai nenorociți supuși ai unor țări străine, care în nici un chip n'au fost responsabili pentru acest război sau pentru consecințele lui. Numai întîmplarea a făcut ca ei să se găsească în mîinele unor barbari cari i-au tratat într'un fel cum probabil n'au mai fost tratați prizonierii inimici un alt război european.

(A. T. E.)

Pe frontul macedonean

Inaintarea sârbilor

Paris, 18. — Pe frontul Strumei, lupta de artilerie a continuat cu mai puțină intensitate din cauza timpului rău.

Flota engleză bombardează în mod eficace, întăriturile bulgare din regiunea Nehori și la sudul lacului Tachinos.

Lîngă Cerna, acolo unde acest fluviu descrie o mare cotitură, sîrbii au făcut progrese noui, în munții Culce, la nord de Skosivir.

La nord de Velisela, trupele sîrbești au ajuns pînă la Debaldenic.

După noui știri, sîrbii au luat 7 tunuri și bogat material și au făcut 250 prizonieri printre cari 24 soldați și un ofițer german. (Havas).

Aliații înaintează

Paris, 18. — Aviatori englezi au bombardat depozite importante ale inamicilor la Demir-Hissar.

La nord-est de lacul Doiran, artilera Aliaților a risipit trupele bulgare spre Kindrali.

La apusul lacului Prespa Aliații au ocupat muntele Singieri.

Un aeroplan german a fost doborît în liniile Aliaților.

Vremea rea împiedecă pretutindeni operațiunile.

Vas de război

german scufundat de un submarin

Paris, 14 (întîrziată). — O telegramă din Copenhaga anunță că numeroase sfărămături ale unui vas de război german au fost adunate aproape de Copenhaga. Acest fapt pare a confirma că un vapor german ar fi fost scufundat de un submarin în Sudul meridional. (Ag. Radio).

ACASĂ

de VIRGIL N. DĂRĂSCU

Sunt atîtea de făcut într'o casă, încît, atunci cînd crezi că ai terminat, constați că de abia ai început. Toate însă se fac după puterea și priceperea omului.

O racilă mică de tot, pe care o poți repara azi cu lucru de nimic, te va costa mai tîrziu mulți bani și tot nu vei avea lucru cum se cade.

Ceia ce se petrece în mai mare chiar cu casa, se repetă, sub aceiași înfățișare, cu lucrurile de prin casă. Dacă numai cu un fir de ață repari, la timp, o găurică la o rufă; mai tîrziu strici mosoare întregi, fără să mai poți folosi nimic.

Să nu lăsăm dar pe mîine ceiace trebue și putem face azi.

Soldații au nevoie acum de mănuși, ciorapi de lînă și îmbrăcăminte groasă; dacă nu ne grăbim și lăsăm pe mai tîrziu, ei vor suferi îngrozitor, mulți vor fi în neputință să se mai miște, sau vor degera.

La toate trebue bună rînduială.

* * *

Femeile de azi sunt adevărate artiste, ele știu: să brodeze, să croșeteze admirabil, lucrează orice rufărie, fac rochii ca bunele croitorese, aranjează o pălărie cum ar ieși din primul magazin de mode; îți prepară o mîncare, o prăjitură cum ar face cea mai pricepută bucătăreasă. Scot fotografii, pictura nu le displace și fac tablouri prea reușite; apoi metaloplastia, pirogravura, etc. Unde mai punem și talentul muzical.

Trebue recunoscut însă, că toate aceste forțări, spre a scoate din fetele noastre niște a tot știutoare, nu înseamnă decît o luptă îndărătnică, în urma căreia dăm societății ființe neurastenizate înainte de vreme.

Școala, cu formule inutile și plictisitoare la chimie, cu probleme grele la matematică, nu servește la nimic în deslegarea marilor probleme sociale. Contribue numai la peri albi și sbârceala timpurie.

Nu trebue nici să ascultăm pretențiile lui Bernardin de Saint-Pierre, care voește ca femeia să nu știe nimic alt decît să placă bărbatului numai prin ocupațiunile casei.

Femeia are nevoie de distracții.

Să lăsăm bucătăreselor grija bucătăriei, servitoarelor curățitul casei și profesionistelor sarcina de a găti femeia ca o păpușe. Dacă pretindem să se amestece în toate, ea va face cu multă bunăvoință, dar cu prețul sănătății; ori aceasta e prea mult. Viața îi dă destule griji și nu trebue să știe nevoile zilei de mâine.

* * *

Suntem obicinuiți să cunoaștem femeile sub denumirea generală de sexul slab, sau, mai ales, sexul frumos; deși putem numi sexul religios, pentru că ele ne-au păstrat credințele strămoșești, sexul păcei, pentrucă în deamnă întotdeauna la liniște, iar nu la războaie.

Spre a face să dispară vechiul calificativ: sexul slab, trebue dat copilelor o cultură generală superficială și o mai mare atențiune exercițiilor în aerul liber, printr'o educațiune mai bărbătească.

De mici să le deprindem cu ordinea și aranjamentul; să nu fie sgarcite, pentru că femeile avare sunt rele și cicălitoare.

Acasă trebue să găsim femeia continuu mulțumită și surizătoare. Cu cîtă plăcere intri în casa în care știi că te așteaptă numai vorbe bune; ea este luminată de un alt soare.

Cu toată înpovărarea și complexitatea educațiunei și instrucțiunei de pînă acum, în momentele acestea femeile au dat dovada unui curagiu extraordinar și o putere de muncă uimitoare. Am admirat în diferitele spitale, organizarea gigantică datorită numai femeilor și vrednicia acestor nobile creaturi ori de cîte ori a fost nevoie să ajute și ele la treburi bune.

Se cuvine dar toată lauda, mă descoper și le salut cu respect.

SCENE DIN RAZBOI

Scene emoționante

Una din calitățile soldatului român e dragostea nețărmurită ce o leagă el față de ofițerul alături de care luptă, cînd acesta e brav.

O pildă de această dragoste e scrisoarea de mai jos a mai multor soldați, scrisă de pe cîmpul de luptă, adresată bravului lor ofițer Cosmin Tanovici, grav rănit la spitalul Brîncovenească.

„Să trăiți domnule sublocot.,

„Vă rugăm cu cea mai mare sinceritate și cu cea mai mare dragoste de a primi aceste puține rînduleșe pe cari vi le trimitem și prin cari vă urăm fericire. Noi rugăm pe bunul Dumnezeu de a vă ușura durerea și de a vă vindeca rana, și să veniți iarăși sănătos la compania a 2-a și să comandați plotonul 2, ca să mergem întotdeauna la izbîndă și să nu ne lăsăm să rîdă de noi niște bulgari.

Rămînem ai d-stră supuși la ordin întregul ploton și în special sergenții:

Toma Mihalache, Cernea Badea, Cârligel Alexandru"

Am redat întocmai, fără a modifica întru nimic această emoționantă scrisoare. Cîtă simplitate, cîtă dragoste sinceră nu transpiră din aceste rînduri dictate din dragostea curată a acestor umili față de șeful lor care a luptat alături de ei și a căzut în îndeplinirea datoriei sale către patrie.

Bravul sublocotenent Cosmin Tanovici a răspuns prin următoarea frumoasă scrisoare:

„Dragii mei băeți.

„Scrisoarea voastră m'a mișcat pînă la lacrimi. Vă mulțumesc din suflet de dragostea ce mi-ați purtat și vă sunt recunoscător pentru devotamentul și eroismul vostru. Astăzi am scris d-lui colonel să vă dea vin și tutun în sumă de 60 lei pe cari să-i oprească din solda mea. Vă doresc sănătate și isbîndă și să vă purtați totdeauna cum ați fost sub ordinele mele: Viteji, fără frică de moarte! Să nu-l cunoaș-

făcut fala batalionului nostru și a întregei armate române, căci o lume vorbește de batalionul nostru și în special de d-stră și de d. sublocotenent Gorski Nicolae. De acum încheem scrisoarea noastră și rugăm pe bunul Dumnezeu de a vă ușura durerea și de a vă vindeca rana, și să veniți iarăși sănătos la compania a 2-a și să comandați plotonul 2, ca să mergem întotdeauna la izbîndă și să nu ne lăsăm să rîdă de noi niște bulgari.

Rămînem ai d-stră supuși la ordin întregul ploton și în special sergenții:

Toma Mihalache, Cernea Badea, Cârligel Alexandru"

Am redat întocmai, fără a modifica întru nimic această emoționantă scrisoare. Cîtă simplitate, cîtă dragoste sinceră nu transpiră din aceste rînduri dictate din dragostea curată a acestor umili față de șeful lor care a luptat alături de ei și a căzut în îndeplinirea datoriei sale către patrie.

Bravul sublocotenent Cosmin Tanovici a răspuns prin următoarea frumoasă scrisoare:

„Dragii mei băeți.

„Scrisoarea voastră m'a mișcat pînă la lacrimi. Vă mulțumesc din suflet de dragostea ce mi-ați purtat și vă sunt recunoscător pentru devotamentul și eroismul vostru. Astăzi am scris d-lui colonel să vă dea vin și tutun în sumă de 60 lei pe cari să-i oprească din solda mea. Vă doresc sănătate și isbîndă și să vă purtați totdeauna cum ați fost sub ordinele mele: Viteji, fără frică de moarte! Să nu-l cunoaș-